

a královstvím Italským o plnění smluv o pojištění čís. 35/27 sb. z. a n., poněvadž jde o zvláštní úmluvu, ujednanou jen mezi těmito státy, z níž nelze vyvoditi obdobné právní zásady proti pojišťovnám říšskoněmeckým. Jinak se odkazuje na obdobné rozhodnutí sb. n. s. čís. 13193 a není zapotřebí věcně se zabývatí ostatními dovolacími důvody, ani vývody dovolací odpovědi.

Čís. 14814.

K výkladu §§ 142 čís. 2, 154 odst. 2 konk. ř.

Návrh na nucené vyrovnání předpokládá, že úpadce v době podání návrhu jest ochoten zúčastniti se nuceného vyrovnacího řízení objasněním svého majetkového stavu. Nepředložil-li podrobného seznamu jmění, rozhoduje, zda jest nebo může si býti vědom, že nepředložením seznamu toho nesplní předpoklady pro přípustnost návrhu na vyrovnání.

Zda jsou výhody, poskytnuté úpadci vyrovnáním v rozporu s jeho hospodářskými poměry nebo odporuje-li vyrovnání společnému zájmu věřitelů, jest řešiti podle majetkových poměrů úpadcových a podle pravděpodobného výsledku konkursního řízení.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1935, R II 521/35.)

Prv ý s o u d potvrdil nucené vyrovnání o jmění úpadce. Re k u r s n í s o u d odepřel nucenému vyrovnání soudní schválení. D ů v o d y: Ze spisů jest patrnó, že úpadce nepředložil seznam jmění. Tento nedostatek má za následek, že návrh na nucené vyrovnání byl nepřípustný, měl býti dle § 142 čís. 1 konk. ř. zamítnut, a když se tak nestalo, tu dle § 154 čís. 1 konk. ř. měl soud odepřítí přijatému nucenému vyrovnání soudní potvrzení. Již z tohoto důvodu bylo rekursu vyhověti. Tato vada vyrovnacího návrhu není však pouze formálním nedostatkem, protože ze spísu je patrnó, že stav úpadcova jmění, pokud se týče stav konkursní podstaty dosud není přesně zjištěn, takže soud prv é stolice nemohl si ani utvořití obraz o tom, zda výhody, které nucené vyrovnání poskytuje úpadci, nejsou snad v rozporu s jeho hospodářskými poměry. Správce podstaty podal sice seznam jmění, ale tam praví doslova: »že přesný stav aktiv bude moci sdělití teprve později«. Ve své další zprávě, kterou podal vzhledem na úpadcův návrh na nucené vyrovnání, tento nedostatek také nebyl odstraněn a správce podstaty jest pro přijetí této kvoty pouze proto, že považuje za nejistý odhad výnosu, který by se dal docílití soudním prodejem nemovitostí úpadcových, což ovšem nestačí k tomu, aby soud mohl dospětí k přesvědčení, že úpadce nuceným vyrovnáním se neobohacuje ke škodě svých věřitelů. Ježto tedy nedostatek seznamu jmění jest nejenom závažným nedostatkem formálním, ale překáží také tomu, aby bylo možno učinití si obraz o přiměřenosti přijaté kvoty, tu bylo rekursu vyhověti a přijatému vyrovnání soudní potvrzení odepřítí (§ 154 čís. 1 konk. ř.).

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu, by o rekursu po doplnění řízení znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Úpadce sice nepředložil seznam jmění, když dne 17. května 1935 učinil návrh na nucené vyrovnání, neboť obsah jeho návrhu nemá náležitostí, jaké předpisuje § 100 konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. pro seznam jmění. Přes to však nebyl jeho návrh nepřipustný podle § 142 čís. 2 konk. ř. a není důvodu podle § 154 čís. 1 konk. ř. k odepření potvrzení nuceného vyrovnání. Zákaz nuceného vyrovnání ve smyslu § 142 čís. 2 konk. ř. není ovšem trestem pro úpadce, nýbrž jde tu o příkaz, aby se úpadce zúčastnil vyrovnacího řízení objasněním svého majetkového stavu, a jest proto rozhodným, zda úpadce jest v době podání návrhu ochoten zúčastniti se takto nuceného vyrovnacího řízení, což závisí na tom, zdali si byl anebo mohl býti vědom, že nepředložením seznamu jmění nesplnil předpoklad pro přípustnost návrhu na nucené vyrovnání. Tohoto vědomí u úpadce není v projednávané věci. Neboť návrh učinil úpadce u soudu do protokolu podle § 189 odstavec (2) konk. ř. (§ 74 c. ř. s. a § 188 konk. ř.) a měl býti soudcem sepisujícím protokol poučen o tom, že musí předložiti řádný seznam jmění, což plyne z ustanovení §§ 86, 87, 322 j. ř., jenž byl vydán na základě čl. IV. uv. zák. k c. ř. s. a platí nejen pro sporné řízení, nýbrž podle § 188 konk. ř. i pro řízení konkursní. Nepoučil-li ho soudce o tom, vycházejí patrně z názoru, že stačí správcem konkursní podstaty již dříve předložený seznam úpadcových věřitelů ze dne 17. dubna 1935 a soupis jmění ze dne 26. dubna 1935, mohl i úpadce důvodně míti za to, že splnil povinnost k předložení seznamu jmění. Návrh na nucené vyrovnání nebyl nepřipustný ani podle § 142 čís. 6 konk. ř., poněvadž úpadce nebyl povinen vésti obchodní knihy podle čl. 28 obch. zák., a nelze z toho důvodu odepřítí potvrzení vyrovnání podle § 154 čís. 1 konk. ř. Zda jest důvodným odepřítí potvrzení vyrovnání podle § 154 odstavec (2) konk. ř., nelze dosud posouditi přes to, že správce konkursní podstaty ve zprávě o soupisu jmění praví, že přesný stav aktiv bude moci sděliti později, a přes to, že tak neučinil v další zprávě ze dne 1. června 1935. Neboť správce tam praví, že zjištění pravého stavu jmění úpadcova naráží hlavně na tu překážku, že reality, pokud patří úpadci, jsou těžko prodatelné, a že právě tato nejistota kupní ceny bude rozhodnou pro přiměřenost kvoty. Než zpeněžení konkursní podstaty není předpokladem nuceného vyrovnání; právě naopak má nucené vyrovnání i zabrániti zpeněžení jmění úpadcova, což plyne jak z účelu vyrovnání, tak z ustanovení § 141 konk. ř., a otázku, zda jsou výhody poskytnuté úpadci ve vyrovnání v rozporu s jeho hospodářskými poměry anebo zda odporuje vyrovnání společnému zájmu věřitelů, jest řešiti podle přítomných a pravděpodobných budoucích majetkových poměrů úpadcových a podle pravděpodobného výsledku konkursního řízení, kdyby skončilo rozdělením podstaty. Tuto pravděpodobnost lze zjistiti, a nestačila-li dosavadní zpráva rekursnímu soudu ke zjištění a posouzení těchto okolností, bylo na něm, aby podle § 189 odstavec (4) druhá věta konk. ř. si opatřil potřebné vysvětlení, provedl důkazy a konal šetření. Podle výsledku těchto šetření bude lze také posouditi, zda věřitelé úpadcovi byli poško-

zeni nepoctivostí nebo lehkomyšlným hospodařením úpadcovým. Dokud se tak nestalo, nelze bezpečně rozhodnouti, zda jsou tu předpoklady pro odeprání potvrzení nuceného vyrovnání podle § 154 odstavec 2) konk. ř.

Čís. 14815.

K výkladu §§ 50 odst. (2), 124 odst. (2), 126 odst. (3) konk. ř.

Zadržel-li si správce podstaty neprávem peněžní částky, jest konkursní komisař oprávněn i při rozhodnutí o předloženém účtu mu uložit, co má plniti do konkursní podstaty.

O námitce věřitele za podstatou, že správce nebyl oprávněn si uhraditi své útraty ve sporech jím jako konkursním správcem vedených, rozhoduje konkursní komisař a nelze věřitele odkázati na pořad práva.

Kdy není správce podstaty oprávněn použití celého výtěžku podstaty k úhradě vlastních pohledávek za podstatou.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1935, R II 546/35.)

Prvý soud schváliv účet ze správy rozvrhl konkursní podstatu podle druhého odstavce § 50 konk. ř. a přikázal z ní správci konkursní podstaty 472 Kč 55 h ke krytí hotových výloh jím zálohou zapravených a zbytek přikázal jednak věřitelům Š. a H. na jejich útratové pohledávky proti úpadci (konkursní podstatě) a jednak správci podstaty na jeho útraty zastoupení v těchto sporech. **D ů v o d y :** Náklady správce podstaty za právní zastoupení nemají podle § 150 konk. ř. přednosti. Uspokojení těchto nároků před ostatními pohledávkami za podstatou přičí se povinnosti správce podstaty uspokojiti stejnoměrně všechny věřitele a znamenalo by zákonem neodůvodněnou výhodu před ostatními pohledávkami za podstatou. **R e k u r s n í s o u d** uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. **D ů v o d y :** Pokud konkursní komisař rozdělil podstatu na pohledávky za podstatou a sám dává příkaz správci podstaty k zaplacení pohledávek za podstatou, překročil meze své působnosti. Neboť podle §§ 117 a 118 čís. 5 konk. ř. náleží rozhodnutí o uznání pohledávek za podstatou toliko konkursnímu správci a pouze je-li hodnota předmětu vyšší než 20.000 Kč, jest třeba, aby jeho rozhodnutí schválil věřitelský výbor, anebo, nebyl-li věřitelský výbor ustanoven, jako v souzeném případě, konkursní komisař. Jelikož tu nejde o částky 20.000 Kč převyšující, rozhoduje o uznání pohledávek za podstatou správce podstaty sám. Uznal-li správce podstaty tedy některou pohledávku za pohledávku za podstatou, má správce podstaty je zapraviti podle § 126 odst. 1 konk. ř. nehledíc ke stavu řízení, jakmile byly určeny, jsou splatny a jest po ruce k tomu potřebná hotovost bez součinnosti konkursního komisaře, jehož činnost tu nastává podle § 126 odst. 3 konk. ř. teprve na žádost věřitele podstaty. Při tom jest vytknouti, že každý věřitel podstaty jest oprávněn požadovati úplné zaplacení svých nároků za podstatou bez ohledu na ostatní, pokud není zřejmo, že konkursní podstata nestačí k úplnému zaplacení všech pohledávek za podstatou. Není-li v době splatnosti jedné pohledávky za podstatou jiných nároků za podstatou, a stačí-li podstata k úplnému krytí této pohledávky za podstatou, nenastává poměrné rozdělení podle § 50 odst. 2 konk. ř.;